

b) zbieranie potrzebnych funduszków na koszta pomieszczenia i utrzymania muzeum drogą wkładek członków, darowizn jednorazowych, zapisów, subwencji przeróżnych;

c) zakupywanie okazów muzealnych, przyjmowanie darów i depozytów do muzeum,

d) utrzymywanie stosunków wzajemności z instytucjami i towarzystwami o pokrewnych celach.

Członkiem zwyczajnym Towarzystwa może być każdy bez różnicy płci, także osoby prawne, jak Towarzystwa, instytucje i t. d. Członkowie winni według sił swoich popierać cele Towarzystwa i uiszczać wkładkę roczną w kwocie 12 koron (10 marek, 5 rubli).

Z krótkich powyższych danych każdy wyczytać może, w jaki sposób mógłby przyczynić się do rozwoju tego Towarzystwa, względnie tego Muzeum. Przy dobrej chęci każdy choćby najbardziej oddalony, choćby najbardziej ubogi, może służyć tej instytucji, a przez to nauce polskiej i ojczyźnie, bądź to nadsyłając okazy etnograficzne w darze lub w depozycie, bądź to wspierając Towarzystwo materialnie, bądź to interesując się jego sprawami i szerząc to zainteresowanie.

Najważniejszy krok już został zrobiony: Muzeum założono, urządzono, od 19. lutego 1911 jest otwartem dla publiczności w skromnym na razie, najętym lokalu (Kraków ulica Studencka l. 9 parter). Kustoszem tego Muzeum jest inspektor p. Seweryn Udziela. Żywimy nadzieję, że z czasem rozwinie się z niego wielkie centralne Polskie Muzeum etnograficzne, że w jego salach intensywnie się będzie pracowało nad poznaniem naszego ludu, że stąd oświata wyjdzie i otworzy naszym warstwom oczy na piękność i odrębność naszego ludu. My, co się żywo sprawą interesujemy i których nasz lud blisko obchodzi, życzymy nowemu zakładowi „Szczęść Boże“ i gorąco polecamy wszystkim, choćby dalekim i ubogim braciom naszym sprawę nowego Muzeum etnograficznego w Krakowie: ma ono wielkie narodowe i kulturalne zadanie, a spełnić je może tylko przy jednomyślnem poparciu przez cały naród polski.

Dr. Ludomir Sawicki.

Wystawa Podhalańska. Jak już wiadomo z doniesień dzienników odbędzie się we Lwowie w salach Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych „Wystawa Podhalańska“.

Przedmiotem tej wystawy będą okazy pierwotnej, rodzimej sztuki podhalańskiej, a następnie rozwinięty z nich przemysł artystyczny, znany pod nazwą stylu zakopiańskiego. Wystawa obejmie zatem budownictwo, (modele, plany), meblarstwo, sprzęty różnego rodzaju, tkactwo artystyczne (kilimy), hafty artystyczne, wyroby galanteryjne, ceramikę i t. d.

Ponadto wystawa ta, chcąc przedstawić z jednej strony tło krajozobrazowe i etnograficzne, z drugiej dać obraz ruchu artystycznego, rozwijającego się tak intensywnie w Zakopanem, ruchu, który może mieć duży wpływ na kierunek i rozwój przemysłu artystycznego, a który dziś już ma pewne indywidualne cechy, obejmuje także dział sztuki czystej (malarstwo i rzeźbę) bądźto osiadłych w Zakopanem i okolicy, bądźto szukających tam tematu do swojej twórczości artystów.

Komitet żywi nadzieję, że wystawa ta przyczyni się do spopularyzowania tej sztuki w szerokich warstwach społeczeństwa, a przez to, iż da w przybliżeniu dokładny jej obraz, wywoła tak pożądaną krytykę, która może wpłynąć na przyszły jej rozwój i kierunek.

Komitet zwraca się przeto z gorącą prośbą do wszystkich, którzy są w posiadaniu okazów pierwotnej sztuki rodzimej lub rozwiniętych z niej przedmiotów artystycznych (mebli, sprzętów, naczyń, tkanin i t. p.) jak i do wytwórców, wreszcie do artystów-malarzy, rzeźbiarzy i architektów, o wzięcie udziału w wystawie i zawiadomienie nas jak najrychlej o ilości i jakości rzeczy, które zechcą posłać.

Przesyłki należy adresować do komitetu „Wystawy Podhalańskiej“, Towarzystwo Przyjaciół Sztuk Pięknych, Lwów ul. Dzieduszyckich 1. 1.

Wystawa zostanie otwarta 15. marca i potrwa do 1. maja b. r.

Prezydium komitetu Wystawy stanowią: Jan Gwalbert Pawlikowski, Jan Kasproicz, Tadeusz Rutowski, Stanisław Reychan, Aleksander Lisiewicz, Bolesław Wysłouch.

Wykłady prof. St. Dobrzyckiego o poezji ludowej. W dniach od 9 do 14 stycznia b. r. wygłosił we Lwowie prof. Uniwersytetu fryburskiego, Dr. Stanisław Dobrzycki w cyklu powszechnych wykładów Uniwersyteckich sześć odczytów o polskiej poezji ludowej.

Prelegent starał się w ciasnych ramach kilkugodzinnego wykładu zawrzeć wszystkie najważniejsze zagadnienia, łączące się z kwestią polskiej poezji ludowej. Omawiał więc pokrótce wskazówki i ślady istnienia tej poezji w wiekach dawnych, rozwój ruchu etnograficznego w XIX. wieku, poruszył zagadnienia łączące się z jej genezą t. zn. czy poezye początkowe są epiczne czy liryczne, dalej zastanawiał się nad kwestią teorii samoródtwa i wędrówek, wreszcie nad kwestią autorstwa; wykazywał następnie prelegent związek pieśni ludowej i artystycznej, analogię motywów we folklorze europejskim, stosunek melodyi do tekstu, rolę kobiety w pieśni, przemianę motywów geograficznych i historycznych, wreszcie przedziwny, specyficzny nastrój pieśni ludowej.

Wykład poparty był licznymi trafnie dobranymi przykładami, a że wypowiedziany został w sposób niezwykle żywy i przystępny, więc mógł rzeczywiście obudzić zainteresowanie jak najszerszych warstw etnografii polską.